

AKATALPA ÖYKÜ

Mayıs 2010 - Sayı 9

Akatalpa Öykü

ISSN 1305 - 7685

Akatalpa Şiir ve Eleştiri Dergisinin Parasız Ekidir

ÜFLEMELİ ve YAYLI ÇALGILAR

Muzaffer Kale

Geçkin Kurt, kemanını tepedeki dul için çalardı.
Onu ne kadar çok sevdiğini, yanlış bir evlilik yaptığı için herkes gibi onu ayıplamadığını, bırak ayıplamayı, evlilik denen şeyin yanlışın doğrusunun olmadığını, özgür bedeninin su gibi, rüzgâr gibi olduğunu, dinlerdik kemanından.

Bütün bunları dinleyen tepedeki dul, ne düşünür, ne eder acaba, diye merak ederdik.

Oldukça şık, güzel bir bayandı.

Alışverişe gidiyorum diye kasabaya inerdi sıkça.

Bir gün bir adamın kolunda döndü kasabadan.

Geçkin Kurt, kemanıyla, onu ne kadar çok sevdiğini, yine yanlış bir evlilik yapacağı için herkes gibi onu ayıplamayacağını, bırak ayıplamayı, evlilik denen şeyin yanlışının doğrusunun olmadığını, özgür bedeninin su gibi, rüzgâr gibi olduğunu, dinletti kemanından.

İşte, o anda olanlar oldu.

Tepedeki dulun evinden, insanın içini fırtınanın yaptığı gibi altüst eden, klarnetin sesi duyuldu.

Diyordu ki:

Arılar, yalnızca açan çiçekleri görür. Açan bir çiçeğin çağrısına kulak vermeyen arı, arı olmakla nerede övünebilir ki. Onun, gökyüzünün altında ve kara toprağın üstünde su gibi, rüzgâr gibi özgürce dolaşmasının kime, ne zararı dokunabilir.

Yaşlı Kurt, belki bahar tam gelince, kemanını yine çalabilir.

KURDUN AĞITI

Kadir Aydemir

Kollarımdaydı. Boynuna yaklaşıp kokladım onu uzun uzun. Derin çekici yüzü... Ay gibi tatlı ağzının içi... beni nasıl da etkiliyordu bu dişi... kadınımdı o... Karların üzerinde ayak izleri vardı, takip etmişim ve sonunda bulmuştum onu. Geç kalmışım... Kar fırtınası dinmişti ama o yoktu artık. Vahşi imtiler arasında kararıyordu her yer. Üşümüyordum. Dört ayağımın üstünde dakikalarca bekledim. Yalnızdım. Yalnız...

Karşımda boylu boyunca yatıyordu. Kalkıp kendine gelecek sandım. Buz mavisi gözlerim yanmaya başlamıştı. Acı içinde ağlıyordum. Avcıların sesleri yaklaşıyordu. Göge uluyarak anlattım tanrılara bu büyüünün artık bozulması gerektiğini. Dayanamıyordum.

Bu kaçınıcı hayatım, bilmiyorum. Bir başka kurt beni boğazlayana ya da bir kurşun beni yere serene dek sürecek bu acı.

Gitmeliyim... Ölmeliyim...

BİR GECENİN ÜÇ DÜŞÜ

Kemal Gündüzalp

1.

Hangi düş gün görmüştür ki? Bütün düşler karanlıktır, gizli ve gizemli. Bir tek gündüz düşleri belki. Onlar bile karanlıktadır, gizlidir. Hem düş kadar bireysel olan başka ne var ki? Onların gün ışığına çıkabilmesi için anlatılması, yazılması ya da olur ya, düş ne de olsa yaşanması gerekir belki de. Benimkiler de öyle biraz. Ama bu kez, bana mı öyle geldi yoksa, biraz kara, karanlıktı gördüklerim. Karabasan gibi. Ben kâbus derim ya, öyle işte.

"Aslında düşlerin içi aydınlıktır, çok renkli. Düş görmeli o yüzden!" diyen o ses.

Aaa! Zahide Hanım bu! Ölmüştü, ama yaşıyor işte. Nedir bu şimdi? Bir ölüyü görmek, bir ölüyle konuşmak! Yakın ama aslında uzak bir komşuydu. Öyle pek görüştüğümüz, sıkı fıkı konuştuğumuz da söylenemezdi. Çalışıyormuşum, Huriye Hanım de öyle. Oysa biz emekli olalı epey oldu. Bulvar üzerindeki çok katlı apartmanın balkonundan, hani altında süpermarket olan, işten yorgun argın dönen bizleri çaya çağırıyor. Sabah değil ama, demek bu da bir tür ikindi kahvaltısı. Çay, simit, simit diyen kim, 'gevrek'tir adı burada, bir tatlı keyif. Gece satıcıları bile başları üzerinde tablalarıyla anlaşılmaz seslerle bağırarak geçerler sokaktan, aylar sonra anladım ne dediklerini. Burada pek severler gevreği, bir de peynir, kaşar ya da teneke tulumu ama, ne hoştur şimdi. Alışılıyor, alıştım ben de. Ama nerde o Ankara simitlerinin tadı! Özleniyor, özledim. Üstelik ne yemek derdi, ne bulaşık, ne de başka bir şey. Ye, iç, keyfine bak. Gene dedikodu mu yapılır, gerçi ben hiç sevmem, günlere gitmeme nedenim de budur aslında, yoksa başka şeyler mi konuşulur, bilemiyorum.

"Geliriz" diyorum, "geliriz... bir eve varalım da."

Zahide balkonda konuşurken, birden merdivenlerden inmeye başlıyor ve ben sokakta, apartmanın dışında olduğum halde onun merdivenlerden yürüyüşünü görüyorum. Niye şaşırıyorum ki, belki de düş görüyorum, değil mi? Aslında onun öldüğünü, şu anda da bir ölü olduğunu biliyorum, ama yine de konuşması, hatta bizi kahvaltıya çağırması şaşırtmıyor beni.

./..

Turan Akyazı, Kadir Aydemir, Serpil Başak, Mustafa Bilgücü, Kemal Gündüzalp, Muzaffer Kale, Umur Sağlam.

Gece yarısı, kalbinde çarpıntılarla uyanıp kapiya, hatta sokak merdivenlerine çıkmış, hava almaya çalışmıştı. Kimse yok muydu o zaman? O ses'in sahibi dışında. Bazen o sesin kocasının mı, yoksa bir yabancıнын mı sesi olduğu arasında gidip geliyor.

Sonra ne mi oldu? Bilmiyorum, gerisi uçup gitmiş. Belleğim ipucu vermiyor. Sahi bu kadın neden ölmüştü? Hiç düşünmemişim bile. Bütün genç ölümler gibi ansızın olmasıydı dikkati çeken yanı. Hani dipdiri kadın, durup dururken, küt diye ölünce. Aslında Zeynep Abla'ya gitsem, uzun uzun konuşsam, anlatırdı belki. Mahallenin en eskisi. Onun çok yakın arkadaşıydı, belki gerçek ölüm nedenini de biliyordur. Ona da gitmedim epeydir. Gitmeli ve konuşmalı mıyım bu konuyu? Ölünün ardından konuşmanın günahı vardır, değil mi? Çok da meraklı olmamak gerekir böyle konularda. Her insan gizi, gizemiyle çekip gider nasılsa. Deşmemeli, hele de yokluğunda. Yani, gencecik kadın, bir akşam küt diye ölüveriyor. Öyle birdenbire, sessizce.

Uyanmasam, uyanamazsam kesin ölürdüm kalp krizinden. Böyle oluyor ölümler. Kalp krizi geçirenler hep anlatırlar bu durumu. Yok bir de "uyku apnesi" diye bir şey uydurdu şimdi adam. Adam dediğim, kocam. O sesin sahibi. Uydurdu mu, belki de gerçektir, ne bileyim işte. Okuyor o da bir yerlerden, doktor değil ya. Döktürüyor yine:

"Bilimsel mi bu? Orada yazıyor, bütün bunlar, düşler falan hep beyin işletim sisteminin hatalarımı. Ölüp de dirilenlerin, bayılanların ya da ameliyat edilecek bir hastanın narkoz altında anlattıklarına benziyor bunlar. Hem kalp krizi geçirenler nasıl anlatıyorlar bunu?"

Dili çözüldü, ille gerçekçi olacak. Sormaz, anlatmaz olaydım.

"Kalp krizi geçiren herkes ölüyor mu ki? Anlatılanlar, sağ kalanların anlattıklarıdır yalnızca."

Sus be adam! Sus!.. Biraz dinle, biraz saygılı ol düşlere, sana anlatılan gün görmemiş düşlerdir. Kimselerin bilmediği bir gizi dinler gibi suskun kalsan biraz. Susup da dinlesen, yorumsuz, öylece bakakalsan, şaşsan; "Aa! Öyle mi sahiden?" desen. Nerde?

O kadınlardan söz edilmişti. Dün müydü? Hani yolda yürürken. Ev kadınları, "mahalle karıları" diyor kocam küçümsercesine. Üçü bir araya gelse herkesi çekiştirip dururlardı. Allah'tan ben katılmıyorum onlara. Ne öyle günmüş, şuymuş buymuş, biraz pasta, birkaç altın, yok döviz, bilmem ne parası, yardımlaşmamış, ama kahve bahane gibi, asıl iş dedikodu. Birbirlerine arkalarından söylemediklerini bırakmayan bu kadınlar, bir araya geldiklerinde can ciğer kuzu sarması derin dedikodu sohbetlerine girişirlerdi.

Yine gözleri büyüyecek, göz kapakları pırpırlayacak, kıpkırmızı kesilecek ve o gülümsüyor gibi görünen yüzü birdenbire bir düşü anlatıyorken ağlamaklı bir hal alacak. Gerçek sanacak düşlediklerini, rüyada gördüklerini, düşündüklerini karmaşık hale getirerek. Ağlayacak da... Ağlamayacak da yaşlar gözlerinden fişkıracak sanki. Pırtlamış gibi. Kendi düşlerine inanan, bu yüzden de her düşten sonra oturup ağlayan biri o.

Varsın kimseler inanmasın. Şu bilimselci, ruhsuz, duygusuz adam da! Gerçekmiş, ne olur biraz da düşlerin yeri olsa yaşamımızda?

Burası bizim köy mü? Evet, evet, orası. Bizim köyde, şimdi yerinde yellere esen eski evdeyiz. Kalabalık. Kocam ve kızım da var. Gece, yer yataklarına uzanmış yatıyoruz. Eskisi gibi. O da kim? Yanı başımda Kemal Derviş! Bu adamın ne işi var burada, yanımda, hem de yanımdaki yer yatağında. Neler oluyor bana? Niye çıtım çıkmıyor, densizlik mi bu şimdi? Yok canım, Amerika görmüş, uygar adam, evli barklı. Demek o da köyleri geziyor şimdiden. Politikaya mı soyunacak yoksa? E, bunun o güzel Amerikalı karısı nerde? Adam almış tek gezmeye. Tövbe tövbe! Öteki yanımda da kocam. Yatıp uyumuş. Kör olası! Kalksa, bu durumu görse, "rezalet" mi der acaba? Şimdi dilek mi dilemeliyim yoksa? Ne yani, iki erkek arasında da kalınca dilek mi dilenirmiş? Bu da benim uydurmam! Neyse. Hiç görmedim de böyle bir durum, ondan şaşırıdım herhalde. Hiç inanmadım ki böyle şeylere. Düşlerde olur belki. Bu da düş mü? Koskoca devlet adamı yanımda. Ne güzel de konuşuyor, oysa ben bu adamı hiç sevmezdim. Bu mu ülkeyi içine girdiği çıkmazdan kurtaracak kişi derdim hep. Ama seviyorum konuşmalarını ve özenle dinliyorum. Herkes uyukluyor da sanki bir tek ben dinliyorum. Yerde başına yorganı çekmiş derin uykudaki kocamı dürtüyorum:

"Kalk, dinle şu adamı. Not falan al..." diyorum.

Her zamanki gibi başını bile kaldırmadan, ilgisiz bir biçimde, hiç kıpırdamadan, yattığı yerden "hı, hı... tamam yaparız" gibi baştan savma bir şeyler mırıldanıyor. Ne kadar soğuk, ilgisiz bir adam! Kalksa, şu güzelim adamı, onun sözlerini dinlese. Huyudur bunun, ne valilerle selamlaşmak istemedi, kaç belediye başkanına soğuk davrandı. Bir baltaya sap olamaması ondan. Başkası olsa müsteşar, bilmem ne olurdu. Nankör adam! Koskoca Ankara Valisi'ne de böyle yapmıştı! Adamcağız şaşakalmıştı selamını almayı. Hele Doğan Taşdelen, Çankaya'nın Belediye Başkanı, Kızılay Güven Park'ta karşılaştığında yine öyle uzak, yine öyle soğuktu bu adam. Adamcağız selam vermiş, elini bile uzatmıştı neredeyse. Ne çok zaman geçmiş üzerinden, can çıkar, huy çıkmaz demek, boşuna dememişler. Kimseye tenezzül etmiyor yine o her zamanki soğuk haliyle beyefendi! Yat, zıbar o zaman...

Bana ne oldu böyle? Hiç sevmediğim, ülkenin başına bela olduğunu düşündüğüm bir adama sevgi ve sempatiyle bakıyorum ve içtenlikle dinliyorum.

Neler söyledim, neden böyle ısrarla bana bir şeyler anlatıyor? Ama severek dinliyorum ben de, bütün ilgimi onda toplayarak. Her şey iyi güzel de bu adam bana sürekli "kızım" diyor. Babam olacak yaşta değil ki! Karısı bile benden gençtir kesin. İkinci karısı, Amerikalı. Olsun, böylesi daha güzeldi. "Kızım" desin, ne olacak ki? Güzel adammış. Sevdim, ilk kez, düşte de olsa beğendim adamı.

Eğer bu bir düşse, kesin rahatlayacağım, ferahlık var bu işin sonunda. Ne de olsa koskoca devlet adamı. Devlet kuşu gibi bir şey yani. Olur ya konar monar insanın başına. Pislemesin de! İşte bu adam simgesi bunun.

Gerisi yok. Yok mu? Hepsi bu kadar mıydı?

Oysa adamın başına ne güvercinler sıçtı da, hiç rast gitmedi işleri. Lanetli mi ne? "Güvercin bokuyla olacak iş mi bu?" derdi. "Çocukluğum güvercin boklarını temizlemekle geçti! Birini temizlerken, biri sıçıyordu. Hem de taklacı olanlardan..."

Ne demeli, belki de haklı adam.

Karı koca babalarına kızmışlardı. Yine yolda yürürken, dün gibi. Yağmur sonrası, puslu, ılık bir Akdeniz akşamüstüydü. Hani kediler için kampanyalı, ikisi tek fiyatına mama alıp dönerken. Büyüklerine soruyorlardı giyaben, gecikmiş sorularla; yani neden yıllar önce kalkıp güzel bir yerde ya da deniz kıyısında geniş arsalar almamışlardı? Şimdi şöyle geniş bahçeleri olacaktı. Gölgesinde oturacakları ağaçlar, ellerini uzatarak daldan koparacakları meyveler yiyeceklerdi. En azından bir kameriye. Ne severdi adam kameriyeleri. Şurası, neresi bu, Köy Hizmetleri mi, Orman Müdürlüğü mü, ne de güzel bahçesi var. Karşısında da Vali Konağı! Dörttyolda incir heykeli...

Ay, ne komik, yıllarca alıştık elbette insan heykellerine, büstlere, şimdi böyle yemyeşil yapraklı incir heykelini görünce gülesi geliyor insanın. En azından bu o insan heykelleri gibi insanı korkutmuyor; bir dal, bir incir; o da yasak meyve miydi? Yok, örtü.

O çocuk kimdi? Neler anlatmıştı özlemle? Nerden düştü aklına şimdi kadının?

“Abla be..” demişti. “Ailem de yardımcı olursa bahçe içinde bir ev alacağım köyde. Yakın, hemen şuracıkta. Belki orada, istediğim gibi veterinerlik yaparım.”

Olmaz mı yani? Hem de ne güzel olur, kim bilir?

“Yap oğlum Murat, ne güzel olur...” demişti.

Gördüğüm en güzel manzara mıydı? Yoksa en güzel manzaralardan biri mi? Bilmiyorum. Ama bahçeler, yeşillikler içinde dünyanın sayılı yerlerinden biri gibi. Hani Gökova gibi, ama ondan da güzel. Bütün yeryüzü biçimleri var. Bir tek göl yok! Gölü de olsa. Yeşili Gökova’dan bin kat güzel. Neresi, anlayamadım ki.

Benim ilk gördüğüm Hamsiköy manzarası gibi. Ama ıslaktı orası, nemli ve ıslak. Bir daha göremedim, ancak İsviçreler’e bedel bir manzaraydı o.

Sen mi anlatırdın hep, benim sevdiğim yerler aslında Arizona gibi olmalı. Tek ağacı bile olmayan bir yer. İnsan biraz da coğrafyanın ürünüdür, değil mi? Hangi coğrafyada doğmuş, gözlerini ilk nereye açmışsa, oraları özler hep.

Ben derdim ya, hani yeşil olsun, orman da, ama yanında mutlaka bir düzlük olsun, yemyeşil bir ova. Otlar, çiçekler, böcekler; kelebekler uçuşsun orada. İşte onun gibi. Ben böyle yerleri severim ancak. Mutlaka düzlük olacak yani.

Bir şeftali ağacının altındayım. Üzerimde şeftali yağmuru bulutları. Meyveden dal görünmüyor neredeyse. Elimi uzatsam, meyveler avucumda. Neydi bu şeftali, neden şeftali de elma değil? Acaba kızarlar mı diye düşünüyorum, şöyle en güzel şeftaliyi koparsam, yesem sonra. Hiç çekinmeden uzanıp alıyorum koca şeftaliyi avuçlarıma ve yıkamadan ikiye ayırıyorum. Hep sevmişimdir meyveyi dalından yemeyi, koparıp eteğine sürerek ısırma. İnciri de böyle severim, dutu da. Meyve böyle lezzetlidir benim için. Ne çok zaman oldu dalından meyve yemediğim? Gördüğüm en güzel şeftalilerden biri bu. Yedim mi? Anımsamıyorum.

- Tam bildiğimiz şeftali gibi, değil mi? Hani çocukluğumuzdakilerden, Bursa yarma şeftalisi gibi.

“Öyle...” diyor. “Tam da öyle.”

Kocam, kızım, oğlum, hepsi vardı da. Sonra yine yitip gitti mi her şey? Ben bu düşü sabah mı gördüm? Gün mü

vurmuştu üstüme? Benim gün görmemiş düşlerimden biri değil miydi bu? Bahçeye su mu gerekir denmişti? Kocam, beni bile şaşırtacak derecede, belki de ilk kez bahçenin en uygun köşesinde çeşmenin yerini seçiyor. Hiç anlamazdı böyle şeylerden, bilmezdi bu tür işleri, demek düşlerde oluyor. Yukarıdan, pencereden mi yoksa, bakıyorum o anda, evet, gerçekten seçtiği yer hiç de fena değil, hatta en uygun yerd.

Peki ne oldu sonra? Arsa, bahçe, ev, meyve ağaçları, hepsi uçup gitti mi? Hiç biri yok!

Yemek yedim, sen gazete okudun, öğleden sonra “sabah”ın ilk kahvaltısıydı bu! Dinledim, çay içeceğim. Bu düşleri yorumsuz bırakmalı. Hiç konuşmadan, öylece kalsınlar. Yazılır mı bunlar? Yorumlamalı yoksa?

“Ben hayra yordum zaten sabah kalkınca...”

Birleşir mi bu birbirinden uzak, birbiriyle ilgisiz düşler. Bir gecenin kara, karanlık düşleri işte. Ama artık günü, güneşi gördüler. Gün ışığına çıkmış düşler oldular. Kalsınlar öylece, üçü bir arada. Günün bereketi bu olsa gerek. Bir günde üç yeni düş, yormaya gerek var mı? Düşler birbirine ulandıkça, akıl dışı olunca her şey, bir başka gerçeğe, üst gerçeğe dönüştükçe anlamsızlaşsalar bile, kendi içlerinde ne anlamları vardır kim bilir? Akıl sır erdiremediğimiz de budur belki.

İyi de bu Kemal Derviş’in ne işi vardı orada? Ne demişti başka? “Kapıyı, bacayı düzelt, eve, bahçeye iyi bak kızım...”

Yaşadıkların, yaşananlar, anlatılanlar böyle yansıyor gecenin dehlizine belki de. Yine uyumalı, düş görmeliyim yeniden.

SES KOKUSU

Serpil Başak

“Biliyor musun, sesin çok güzel kokuyor” dedi, bir gün. Kalakaldım. Aptallaştım. İki üç kez, içimden yineledim, dediklerini. Yine de anlamsız bir boşluğu delememi söz.

“Nasıl yani? “ diye sordum. “Ses ve koku. Sesin kokması. Güzel kokan sesim. Ne demek bu şimdi? Dalga mı geçiyorsun sen? Daha önce, sesin koktuğunu hiç duymadım, ben. Aranızda duyan var mı, arkadaşlar? Hey, alkol sakınleri, size soruyorum; sesin kokusunu duydunuz mu, hiç? Benim sesim kokuyor mu, size?”

Dalgacı, muzip gülüşler yayıldı masaya. El kol hareketleri, ses taklitleri yapanlar, dilini koklayanlar vardı. Her kafadan ayrı bir ses, değişik bir yorum çıktı ortaya.

Battım Cemil, Balık Seyfi’nin burnuna iyice sokulup, domaldı. Kalçasını oynata, oynata, sesli, sesli yellendi ve sordu; “Benim sesimde, hangi çiçeğin kokusu var, Balık Seyfi’im?”

Kahkahalar arasında tekmeyi yedi, Battım Cemil. “ Önce, sesinin yurdunu öğren, ulan. “

“Susun, susun, susun lütfen!” diye araya girdi, Kanadı Kırık Şair.”Lütfen susun dostlar. Bir bilerseniz, ne güzel şiir yazılır, bu sözün üstüne. Oysa sizler, tepişerek dalga geçiyorsunuz. Saygısızlık ediyorsunuz. Bakın, Derin Kuyu Apo’yu üziyorsunuz. Çok derin bir söz söyledi, adam. Adına yakışır. Ah, bir anlasanız. Ah, bir dinleseniz. Bir bilerseniz, ne söyler, kısacık bir söz. Ne anlatır dosta, dostsuza? “

“Vay yy! Kanadı Kırık Şair. İnci yağmuruna tuttun hepimizi. Deniz dibine vurduk, be! Kim toplayacak şimdi istirdiyeleri? Var mı, içimizde yürekli bir dip avcısı? Kim dalacak derinlere, gözlerini karartıp da? Ben, yıldım vallaha. Vurgun yedim amansız. Sustum kaldım, bir kıyıda.” Böyle diyerek, masanın bir ucuna çöktü Diplomalı İşsiz. Gözleri alkol kırmızısı, bedeni yenikti. O gün, tek söz etmedi başka. Sustu, sustu.

El kaldırıp, söz istedi Kanadı Kırık Şair.”Dinleyin, alkolik tortular. Dinleyin beni. Siz didişirken, bir şiir karladım, ben. Bakın, ne anlatıyor bu söz. Sen de dinle, Derin Kuyu Apo. Hey, Sesinin Kokusunu Arayan Kadın; iyi dinle bu şiiri.”

İrkildim. Alık alık bakakaldım duyduklarım.”Kimim ben? Ne arıyorum burada? Gerçekten, sesimin bir kokusu var mı, benim? Ya da, rengi? Her ses, bir kokuyu, bir rengi mi anlatır duyan kulağa? Ben, hangi sesin, hangi kokusunu atladım da; çözümsüz kaldım böyle? Alkole sığınmam, bundan mıydı? Şair tüm sesleri tanıyor madem; neden burada? Ya, Derin Kuyu Apo? Nereden biliyor, sesimin ne koktuğunu? Biliyor da, neden susuz kuyular gibi kararıyor gün boyu? Neden korku veriyor bakışları, insana?”

Koyu bir susuzluk duyuyorum; alkol susuzluğu. Yoksunluk, açlık, güçlü bir istek.

Ellerim titriyor, damarlarım aç. Gözlerim, lal bir şarap arıyor masada. Gül renkli, gül kokulu, sevdalı bir kadeh. Gün batımı gibi, kıpkızıl bir sarhoşluk. Alabildiğine akşam. Sonrası gece ve hiçlik. Sorgusuz, yargısız. Kırılıyor kalem.

Parmaklarım acıyor. Çok acıyor. Dayanamıyorum. Kalem ben kırmadım oysa. Çok susadım sadece. Şarapsadım, ben. Lütfen, bir kadeh şarap. Bir kadeh lal kırmızısı. Bir akşamüstü huzuru, yorgun yüreğime.”

Saçlarım su içinde. Deniz tutuyor beni. Sandaldayım, küreksizim. Midem bulanıyor. Deniz, bir safra gibi kusuyor beni. Yemyeşilim, öd kokuyorum. Pis bir sintine suyuyum şimdi. İçinde yandığım gemilerden arta kalan, ölü bir yol tutkusu. Bağırırken “imdat!” diye, korku doluyor hücrelerime. Sefil bir ölüm kokusu burnumda. Dalgalar çarpıyor suratıma, rasgele. Alaborayım. Kıyıya çekiyor beni, bir şiir. Kanadı Kırık Şair çırpınıyor karşımda.

“Seviyorum seni./ Sesinin kokusunu./ Sözü'nün tınısını/ ve/ Katmerlisini gülüşünün/ Harelendikçe sesinde menekşeler./ Afrika kokuyor dünya./ Sen, kokuyor./ Sesin, aşk./ Sesin mutluluk./ Sesin dünya kokuyor./ Senin.” diye bitiriyor şair ve ağlıyor. Yüzünün, çatlamış toprağı ıpslak. Gözaltı torbalarına hapsettiği dereler çağlıyor sanki. Çılgınca bir alkış sesi bölüyor derelerin akışını. “Yaşa, be şair! Varol, hep var ol sen!” sesleri, “Artık uçma zamanı, kanadın iyileşti” sesine karışıyor. Balık Seyfi “Bundan böyle adı, Uçan Şair, olsun senin.” diyor ve kalkıp öpüyor şairi. Uçan Şair, yarattığı olumlu havadan memnun, sandalyesinden kalkıp, Derin Kuyu Apo’ya sarılıyor. “Ulan Apo, bir laf ettin şu kadına, bana neler yazdırdın. Sende, daha ne cevherler var, kim bilir? Hadi, anlat bize. Anlat da, öğrenelim. Ulan, mum dibi gibi karanlıksın. Hep susuyorsun. Aramızdasın ama yoksun. Burada bir senin öykün anlatılmadı. Bir senin, neden alkol kuyusuna düştüğünü bilmiyoruz. Hepimiz alkoliğiz, işte. Yok, birbirimizden farkımız. Ben rakıcı, o şarapçı, o biracı, o lalci. Yok, içimizde viskici, bilmem neci. Hepimiz aynı kumaşın desenleriyiz, arkadaşım. Sümerbank basması gibi. Bu topaktan dokunduk hepimiz. Belki o yüzden, seslerimizin kokusunu tanıyoruz. Belki o yüzden, birbirimizi arıyoruz, anlıyoruz ve seviyoruz.”

Ağlıyordu Derin Kuyu Apo. Yeniden suya kavuşmuş kuyu dibi gibi ışıldıyordu yüzü. Işıkla harelelenen yaşlar değişik anlamlar yüklüyor, acılı ve yorgun kervanlar geçiyordu yüzünden. Birden kararan gökyüzü yıldırımlarla sarsılıyor, peşinden sağanak yağmurlar yağıyordu. Ormansız dağlar gibi düşüktü omuzları. Göğsündeki çırpını, ökse kuşuydu kendi

bedenine. Yüreği ile beyni arasında gidip gelen bir tanıktı gözleri. Hangisine inansın, hangisinin dediğine baksın, bilemiyordu. Oturduğu sandalyede iyice çökmüş görünüşüyle zavallı bir durumdaydı. Bir acıma duygusu ilişti yanı başına. Yüzüne gelip giden bir karaltı, ürktü benî. Ürpertim tepeden tırnağa. Bir şey vardı, bu adamda. Çok açık ama karanlık. Çok yakın ama sanırsal.

Uçan Şair’in kendinden emin bir şekilde yerine oturmasıyla, gözler Apo’ya çevrildi. Durumun nazikliğini kavrayan Apo, kendini topladı, silkindi ve tek tek süzdü hepimizi. “Tamam” dedi. “Tamam, anlatacağım her şeyi. Ama önce bir çay içsek arkadaşlar. Diliniz, sözünüz kurumadı mı, ağzınızda? Battım Cemil, haydi çay getir hepimize. Benden; çay da benden, söz de benden, bu gün. Haydi, dinleyin bakalım.”

“Olmaz,” diye, ellerini kaldırıyor Battım Cemil.” Ben, çayları getireyim de öyle başla anlatmaya. Yoksa çay may içemez kimse. Gitmem, vallaha. Bekleyin arkadaşlar,” deyip koşarak çay almaya gidiyor. Gülüyoruz, çocuksuluğuna. Hoşumuza gidiyor. Bir gruba ait olmanın, kollanmanın, benimsenmenin kıvancı yerleşiyor aramıza.

Derin Kuyu Apo’nun kaçamak bir bakışını yakalıyorum ansızın. Kurtulup, kendine kaçıyor, gözlerimden. Aramıyor, içinden bir şeyler bulup çıkartmaya çalışıyor. Bir söz kırıntısı, bir anı parçası, adım atılacak bir kapı belki de. Çat kapı gidilebilecek bir dost sıcaklığı. Anlayışla gülümseyip, yol açıyor sözüne.

Çaylarımızı içiyoruz, cam bardaklarda. Berrak, şarabi, sıvacık, dem kokulu. Başlıyor Apo. Bakışları yerde, tedirgin, ürkek. Üflesen, tozacak kadar, dağıldı dağılacak. Uzamsız bir beden. Soluksuz bir ses, tekdüze.

“Ben, beş yıl önce yaptım askerliğimi. Güneydoğu’da, sınırda, bir dağ karakolunda. Yılım dokuz ayı kışın kalkmadığı, kalan üç ayında da, ancak elimizin kolumuzun ısındığı bir coğrafya. Yürekllerimiz hep üşürdü orada. Yüreklere yaz değmezdi hiç. Göre göre bıktığımız sisli bir gökyüzü, askeri yapılar, yine sisten göremediğimiz uçurum gibi bir boşluk aşağıda, vadi silueti. Bazen çok seyrek de olsa, yıldızlar parlardı gökte. Kendimizi tutamaz, çocuklar gibi çığlık atardık. Yeryüzünde olduğumuzu ve yaşadığımızı anlardık böylece. O zaman da, komutanlardan yerdik fırçayı. Stratejik bir noktadayız, düşmanın nerede olduğu belli değil. Üstelik bir de çığ riski var. Ulaşım kesilebilir, keşif noktaları örtülebilir.”

“Mutlak sessizlik. Günlerce telsiz sesinden ve kendi sesimizden başka hiçbir ses duymazdık bazen. Tedirginlik, önlem, korku ve dikkat kokardı sesimiz. Başka bir tını, başka bir renk açmazdı kar üstünde, dağ başında. Çırlıçırlak ve mutlak beyaz, mutlak sessizlik. Üstümüzdeki üniformalar bile yitirdi hakinin saltanatını. Böylece günler, aylar geçirdi. Biz, geçmediğini sansak da.”

“Sonra, başka bir zaman dilimi başlardı. Operasyonlar zamanı. Ses çoğalır, değişir, mekanikleşir ve ölüm kokardı artık. Gece gündüz, uçak ve helikopter sesleriyle sağırlaşırdı yüreklerimiz. Karşılıklı vur kaç pusuları, yaralıların sesini bastıran bomba sesleri, taşıdığımız arkadaşlarımızın yarasından damlayan kanın, kara düşerkenki şıp şıp sesi ve hemen arkasından, damlayan kanı örten tipinin sesi. Bir de, elimizde ölen arkadaşlarımızın son soluk sesi. Ölümün sesi. Ürperten, donduran, kaynatan, sızlatan, bitiren ses. Çaresizliğin, acının, yanmanın, yakınlarına ne diyeceğini bilememenin sesi. Sadece ölüm kokan, sadece acı, sadece yıkım kokan ses. Başka koku yok, yok, yok işte.”

Yumruğunu masaya indirdi Apo, hınçla. Hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Başını yumruğuna dayadı ve masaya kapandı. Kırıl saçları ve omuzları rüzgârda yaprak gibi sarsılıyordu. Bir fay hattı yarılıyordu gözümüzün önünde. Tanıktık hepimiz. Şiddetli bir deprem geçiriyordu Apo.

Görecektik, hepimiz. Sonrasında nasıl bir coğrafya çıkacak ortaya, nasıl bir iklim oluşacak, denizlerini hangi renge boyayacak Apo; görecektik. Rüzgârlarının sesi hangi renkte kokacak, kuyularında hangi sular ışıldayacak; tanık olacaktık.

Kimseler dokunmayı, beklelik sabırla. Beklelik ki; püskürtün içinde kaynayan magmayı. Yıksın duvarlarını eski dünyasının. Yıksın da, gün vursun yüreğine. Isınsın yürek deltası. Bahar olsun, yüzünün iklimi. Bakışları çiçeklensin, kokulansın. Su yürüsün çatlaklarına.

“Ben, çayları tazeleyeyim artık.” diyerek, çay ocağına doğru yöneldi, Uçan Şair.” Bir de su getirir misin?” diye seslendim ardından. Eliyle onayladı, uzaklaşırken. Yaklaşan akşamın serinliği katıldı aramıza, sessizce. Batmaya uğraşan yorgun güneş, kıpkızıl kollarıyla sardı hepimizi. Alkolik çocuklarının saçlarına, güzel kokulu güller takıyordu, giderayak. İç çekmeleriyle uğurladık kendisini. Bu arada çaylarımız geldi, yeniden. Sıcacık.

“Apo, Apo” diye, sarsarak, kaldırdık Apo’yu. Bir bardak çay koyduk önüne. Önce, suyla elini yüzünü yıkadı, toparlandı. Yerine oturdu ve tekrar başladı anlatmaya. Bedeni bir uzama kavuşmuş, yüzü açılmış, gözleri durulur gibi olmuştu. Daha dik oturuyordu sandalyesinde. İki eliyle kavradığı çay bardağıyla oynuyor, derin derin iç geçiriyordu. Bizlere de bulaştırdı, iç geçirmeyi. “Ah, ah! Şu alkolden bir kurtulsam.” dedi, Balık Seyfi. “Ne yapacaksın?” diye, atıldı Uçan Şair. “Ne mi yapacağım, şair? Güzel kokulu bir ses bulup, peşinden gideceğim. Ya da, seslerin kokusu üzerine doktora yaparım, kim bilir. Beni de yanında götürür müsün, Apo?” Bir gülümseme alıyor hepimizi. Apo bile gülümsüyor. Hüzün, inceliyor sanki.

“Askerden döndükten sonra, çok uğraştım. Beynimdeki seslerden kurtulmak, sağalmak, normal yaşama dönmek için çok çabaladım. Psikiyatrik destek bile aldım. Ama olmadı. Neye el attımsa, koptu. Neye bulaştımsa çürüdü. Bir arafta kaldı aklım. İki ileri, bir geri. Yitip gitmedi sesler. Silinmedi görüntüler. Ne zaman bir damla kan görse gözüm, kar üstüne şıp şıp akan arkadaşımın kanının sesi çınladı beynimde. Arkadaşımı öldüren o ses, ölümün kokusu olup koktu burnuma. Ne zaman, bir eğlencede havai fişek patlatılsa, bir bombanın ardından çılgık çılgıña düşen insanların sesi patladı beynimde. Düşünlere bile gidemez oldum, silah atılır korkusuyla. Televizyonda filmleri ve haberleri izleyemez oldum.

Kanlı görüntüler, ölümler, bombalar, kar, kanlanmış kar, uçak sesleri, sirenler, çılgık sesleri.

Hepsi ölüm kokuyor. Sokaklar, caddeler, kavşaklar, duraklar. Her an bir şey olacakmış gibi.

Ailem bile anlamadı beni. Arkadaşlarım koptu, uzaklaştı. Askere gitmeden sevdiğim bir kızla nişanlanmıştım. Severdi o da beni. Ama o bile anlamadı. Gitti. Zaten geldiğim gün sığınmıştım alkole. Önceleri, bir iki bira derken, zamanla içmediğim kalmadı. Her gün daha çok, her gün daha çeşitli. Defalarca geldim gittim, bu merkeze. Çıkınca, başa döndüm hep. Sil baştan yüzdüm alkol denizinde. Oysa ölüm kokmayan, çılgık kokmayan, çürümemiş bir sesteki aradığım. İnsana yakışır, yaşama yakışır, sevgi kokan bir ses. Yumuşacık, sarıp sarmalayan, okşayan bir sesin kokusuydu. Güneş gibi, dost gibi, sevgili gibi.”

Kendini kaptırmış, gözleri kapalı, anlatıyor Apo. Masa neredeyse boşalmış gibi. Uçan Şair’le birlikte üç kişi kaldık. O da, bana sessizce “Kal” dedikten sonra gitti. Şimdi, sadece ikimiz oturuyoruz masada ama Apo ayrımında bile değil. Hâlâ gözleri kapalı anlatıyor. Hava kararmış, serin bir güz yeli dolanıyor aramızda. Gökyüzü dolunaylı bir geceye hazırlıyor kendini. Tülüksü bulut kümeleri geziniyor tepemizde. Dolunayın çıkacağı yüksek binaların arkası kızarmış, akşamın konuğuna yol açıyor, gökyüzüne doğru. Üç beş yıldız parlıyor

gökte, ayın ters yönünde. Akşam kuşları yuvaya dönme uçuşunda. Pırıl pırıl bir güz akşamı inen, üstümüze.

“İşte” dedi, “İşte, ben, o kokuyu duydum bugün. Bir kadının sesinde koktu yaşam. Burcu, burcu çiçek bahçesi gibi rengarenk bir koku. Ne güzel söyledin sen, Şair. Silindi beynimdeki ölüm seslerinin kokusu. Burnuma aşk koktu, bugün. Sahiden, Uçan Şair olsun senin adın. Çok yaşa e mi?”

Yavaşça uzanıp, tuttum elini. İrkildi. Bakakaldı, kocaman açılmış gözleriyle. Gözlerini ilk kez görüyordum. Akşam ışıkları yansyordu bakışlarından. Su yürümüştü, besbelli. Sıkıca kavradı elimi. Dolunayın saltanatı, çoktan başlamıştı. “Ayın sesini duyuyor musun?” dedi. “Aşk kokuyor ay sesi.”

DAR ASANSÖR

Turan Akyazı

Sıkıldım iş başvuru formlarının klişe sorularından. Hangi okulu bitirdiğimin kime ne yararı var, daha önce çalıştığım yerlerin adından size ne? “Tabi önce güvenilir bir eleman bulmak zor.” salvarları, karşınızda oturan yarı insan, yarı hayvan bir sfenksin ağzından döküldüğüne inandığım sözcüklerden seçebildiklerim. Hal böyle olunca konuşacağımız dilin içine taş, çekiç ve keski seslerini de eklemek gerekli.

İşte en çok ehemmiyet gösterilen sorulardan birisi: ‘Gerektiğinde çalışma sürelerinin uzamasını nasıl karşılırsınız?’ Yani bir gün tatiliniz var, ona da göz dikmelerinin mümkün olup olmayacağını anlatacağı ya da en açık ifadeyle sizin uysal bir koyun mu, yoksa kişilik sahibi bir insan mı olduğunuzu ortaya koyacak bir soru. Her işyeri için bu bir kırılma ve kendini aşma noktasıdır.

İçiniz acıya acıya otobüs duraklarına bu kaçınıcı boş döndüğünüz iş görüşmesi. Otobüslerin kalabalığında düşünemediğiniz sadece kendinizi sağlama alacağımız bir yer. “Ne garip” diyorum içimden, ruhumuza işleyen, bu her şeyi sağlama al düsturu.

Artık adınızın önüne geçmeye başlayan ‘müzmin işsiz’ takısı, tatsız takılmalar ve kendinizle alakalı yaptığınız şakalar da durumun vahametini ve hüznünü gizleyemez bir noktaya varır. Gece uykularınız kaçmaya, her kaçan uykunun ardından bir tas su dökmeye ve dolapta akşamdan kalmış yemekleri yemeye başlamışsınızdır. Zaten hiç de ‘prezantabl’ olmayan görüntünüze yeni deformasyonlar eklendikçe, kendinizi tuhafıklar denizine yelken açmış, her yanı delik bir yelkenli gibi hissedersiniz. Her an su almaya ve batmaya hazır. Böylece yaşı geçkin evde kalmış kızların o tasviri mümkünsüz halet-i ruhiyesine bürünmüş vaziyette, artık ne olursa olsun şartlanmasına, yani bir üst safhaya, dibe vurmaya hazırsınızdır.

Ertesi gün aklımdaki bütün cinleri lambalarına hapsettim. İyi bir duş aldım, güzel kokmak önemli, en iyi durumdaki gömleği ve pantolonumu giyindim, e dış görünüm de önemli, hatta kadınlara göre bir ilişkinin yüzde seksen beşi, nasıl bir hesaplarmaysa o, neyse konumuz bu değil şimdi. Kendimi Brad Pitt gibi hissediyorum anlayacağımız. Yalnız bu olumlu mu, yoksa olumsuz bir şey mi, bunu düşünmek dahi istemiyorum. Çünkü bugün düşünmenin d’si bile yasak bana. Her gördüğüm insana gülümseyerek bakıyorum, bu durum karşısında bazı insanlar şaşırıp afallıyorlar, bazıları ise biçimsiz bir yüz şeklinde geçip gidiyorlar yanımdan. Görüşmeye gittiğim işyeri yakın, zincirleme bir alışveriş merkezinin bizim mahalledeki şubesine bir eleman alacaklar reyon bölümüne. Kendime telkin ediyorum durmadan. “Bugün pozitif düşünmelisin, bugün her şeyi düzeltmelisin.” şeklinde gaz vermelerim sonucu işi aldım

ve gerekli işlemleri yaptıktan sonra iş başı yapabileceğim söylendi. Artık benim de bir işim vardı.

Sonraki günler, gerekli evrakları gerekli yerlerden alıp gerekli yerlere verdikten sonra, iş elbiselerimi giydim. Yanımdaki tecrübeli eleman bana çalışma şartlarını ve iş rutinlerini anlatıyordu, orta boylu, kumral saçlı, kahverengi gözlü bu adamın ismi Ahmet. Tabii önceleri 'Ahmet Bey'li hitaplarımız zamanla 'Ahmet Ağabey'e dönecekti. Şöyle bir dolandıktan sonra diğer elemanlarla yemek molasında tanıştık.

Her iş yerinin kendine has bir rengi, kokusu ve psikolojisi vardır. Bunu yadsıyamazsınız ve herkesin uyduğu yazısız kurallar gibidir bunlar, bir nevi dokunulmaması gereken bir alan.

Bir gün bu alanı geçtiğime dehşetle şahit oldum. Genelde yemek molalarından sonra yapılan sigara içme seanslarında konuşulan bir şeydi, benim istemeden girdiğim tehlikeli alan, çünkü kime bu iş yerinde ne kadar çalıştığımı sorsam, aldığım cevaplar ilginçti. Ama hepsinin ortak noktası şuydu ki herkes buraya diğer şubelerden iki ay önce gelmişti.

Yeniden düşünmeye başlamıştım, bilirsiniz ki insanın kolayca bırakamayacağı bir yetenektir düşünmek. İlerleyen zamanlarda Ahmet Ağabeyle daha da yakınlaşmanın verdiği güçle aklımdaki ilk cini salıverdim, kolay ve ağrısız oldu bu. Hem de zevkliydi.

"Ya oğlum, bırak bunları, başına iş alma." gibilerinden yıldırma cümlelerinden sonra Ahmet Ağabey, asıl gerçeği yine bir sigara seansında, hem de alışveriş merkezinin o güzel şehir manzaralı terasında anlattı. Bir kere açılmıştı Pandora'nın naftalinli sandığı. Gözlerimin ve ağzımın bu kadar açılabilmesine hiç ihtimal vermezdim ama oldu işte. Ahmet Ağabeyin yalan söylemeyeceğine olan güvenimden dolayı bunu başka kimseyle konuşmadım. Ama bunu duyan diğer cinler de birer birer çıkmaya başladılar saklandıkları şişelerden. İstemesem de Ahmet Ağabeyin anlattıkları çınlayıp duruyordu kulaklarımda.

Artık kendimi bir işyerine değil de, o sabahları yayınlanan işrenç kadın programlarına konuk olarak giden biri gibi hissetmeye başladım. Hayatımı bundan sonra teras öncesi ve teras sonrası diye ikiye ayırabiliyordum. Çünkü her ne olduysa o terasta anlatılanlardan sonra oldu.

Olay şuydu ki işyerinde çalışanların bir şekilde yapmamaları gereken ama buna rağmen yaptıkları ve içlerinden birinin bunu yönetime jurnallemesiyle ortaya çıkan kaos ve bu kaosu bitirmek için yapılmış, zorunlu tehirdi bu insanların bu şekilde dağılmaları. Bir de adınızın çıkması işin cabası, o meşhur 'derler' yaftası. Şöyle sakın bir halde düşünün, nasıl bir işyeri ki, türlü aşk üçgeni, dörtgeni ve çokgenleri içinde grup sekse kadar varan o travmatik durumlar. İlk zamanlar güzel olan, ama gün geçtikçe insan doğası gereği kıskançlık ve hasetlikle çarpıklaşan, ayak kaydırma oyunları, ardı arkası kesilmeyen kavga, gürültü ve ailelerin dağılmasına kadar varan trajediler. Bu duyduklarımın ardından sonra kendimi toparlamam zor oldu.

Ama bütün bunların içinde tek iyi şey, Ahmet Ağabeyi tanımamı ve ona bir akşam terasta rastladım, sırtı bana dönük, önünde ışıltılı uzayan şehir neonları ve her sigara çekişinden sonra havaya bıraktığı dumani rüzgârın şehrin aldırılmazlığına doğru savuruyordu. Yavaşça yanına yaklaştım. O esnada sigara bitmiş ve izmaritini yere atmıştı ki birden döndü ve beni görünce biraz şaşırıldı. "Oğlum, ne öyle sinsi sinsi geliyorsun, korktum be, bir öksür, bir şey yap, değil mi ama?" Elinde tuttuğu alyansı gördüm, hemen telaşla cebine attı onu. Anladığımı anlamıştı. "Hayat böyle işte, oğlum; verdiğin kararlar değil, asıl vermediklerin yıkıyor seni; aptalca bir heves uğruna yaşadığın sadece hüznün olur." Kızılmıyordu eşine, hatta haklı da buluyordu onu. "Herhalde böyle bir şey benim başıma

gelse, şu an hapiste olurum, ama onsuz yaşamak da aynı şey değil mi?" Bazı acılar adamı alkolik, bazılarını da filozof yapar, tıpkı Ahmet Ağabey gibi.

Bir gün ona sordum: "Ahmet ağabey niye be, neden oldu böyle bir şey?" "Aslında kimsenin günahı yok be oğlum, asansör dardı, asansör dar..."

ALIŞ BEBİŞ

Mustafa Bilgücü

Öykü, bin sekiz yüz liralık bir dizüstü bilgisayarın tartıda ağır gelmesiyle aklına kazandı. Bir mesleği olmadığından gaz altı kaynakçısı ya da kalifiye terzi arayan patronların kapısını çalamazdı. Aklını kullanmaya karar verdi. Kısa yoldan köşeyi dönmek istiyordu. Derhal bir siyasi partiye yazıldı. Yoksa olabildiğince çok kadımla düşüp kalkmak, "cehennemi boylamak" niyetinde miydi?

Partiye yazılmadan evvel on liralık botları yırtık ve su ahyordu; çiğnenen sakız gibi sesler çıkarıyordu. Düşkün fukaralar gibi kış günü kısa kollar ve beyaz giyiyordu. Akrabalarının bağışladığı eskici kökenli bitli montları sırtında gezdiriyor, karnını sadaka ile zekât kardeşlerin aşında doyuruyordu. O zaman ne yazıldığı partinin adının kazındığı bir künyesi ne ecnebi yapımı saati ne de pahalı bilgisayarı vardı. O zaman kimse ona hediye anahtarlık, resim çerçevesi, ajanda ve yakaya takılan altın kaplama Simurg rozeti vermemişti. O zaman profiterol tatlısını, karışık pizzayı, Boğaz'da balık yemeyi, taksiyile İstanbul turu yapmayı sadece canı çekerdi. O zaman on kilometrelik yolu yaya kat eder, kara çamura bata çıka yol alırdı. O zaman kredi kartıyla kimse ona el yakan bilgisayar ve cep telefonu almazdı. Ama artık partiliydi.

Şimdi diyet ve bedel ödeme zamanı gelmişti. Partinin il başkanının odasında idi. İçerisi iş bulma ümidiyle parti parti dolaşan tayfa tıka basa doluydu. İl başkanı kadın cesaretle ve kaygısızca bir nutuk tutturdu. Sonra köşede büzülen Zabit'e odaklandı. "Hepiniz şuna bakın," dedi. "Bu partiye yazılmadan evvel kimi kimsesi yoktu. Ama artık birbirinizin kardeşi, yoldaşı, kandaşı ve candaşı olacaksınız. Onu ta İstanbullara dek taşıdım. Sayemde uçağa bindi. Sayemde aç karnımı doyurdu. Sayemde karda kıyamette üşütmemeyi öğrendi. Ona sağlam bir Amerikan spor ayakkabısı aldım. Kameralı bir bilgisayar ve cep telefonu da cabası."

Üç gün sonra Zabit Melike'yi bir kenara çekip konuşmaya başladı: "Asla geri dönmeyeceğim," dedi. Melike:

"Habersiz ortalardan kaybolursan yüzümü göremezsin," diyerek tehdit etti Zabit'i.

"Bu aynı anlama gelmez mi?"

"Canın cehenneme Zabit, ne halin varsa gör!" deyip sırtını döndü Melike. Zabit doğruldu, kaşlarını çatıp kaldırdığı elini olanca gücüyle kızın sol yanağına oturttu. Kız yüzünü kapadı, ağlamaya başladı.

"Sen adi alçağın tekisin," dedi. "Haydi, yalakalığa, popo yalamaya devam et!"

"İsyan ediyorum işte."

"İstedğin kadar isyan et, bir defa kabul ettin o hediyeleri. Âşık olunası bir sesi varmış, palavra. Sadece yaşlı, yalnız ve dul bir il başkanı o. Seni kandırdı hediyeleriyle ve aklını başından aldı. Sen de zorunluluktan koynuna girdin. Alçak, hain, ikiyüzlü serseri!"

"Düşündüğün olmadı Melike'm. Evinde bir gece konakladım. Odama aniden daldı. Sarhoş numarası yapıp koynuma girmeye çalışıyordu. Kahkahalar atmaya başladı. Beni tehdit etti. Ona, satın aldığı bilgisayar ve internet kanalıyla

yüzlerce elektronik posta yolladım. Güzel ve edebi sözlerdi, ama sadece şu hediyeleri koparabilmek içindi ve o zaman yollarımızı ayıracaktım. Ama o bunu işine geldiği gibi yorumladı. Sevgilisi, jigolosu, pinpon topu olmam için yalvardı. Tarihi yarımada bir beş yıldızlı otelde süt tuttu bana. Orada aç karnımı doyurmam için jigololuk yapabileceğimi söyledi. Yatağında eğri büğrü taşlarıyla, palmiye kabuklarıyla yatıyordu. Ama asla teslim olmadım ona. Sadece okşamarlar, dokunuşlar ve sızıntı, bir de onun tarafından duyulan pişmanlık... Çünkü daha fazlasını bekliyordu benden. Asla erkeği olmadım. Seçim anketleri ve oy oranları üzerine bir toplantı yapılacağını ve mesleğimin siyasetçi olacağını sanıyordum. Elinden bir iş gelmeyenler siyasetçi olmazlar mı? Meğer beni kafese koymakmış niyeti.”

“Demek elektronik posta mesajlarıyla sokuldun ona, ha?”

“Hayır, Melike’ m. Sadece bedel ve diyet ödemedem faydalanabilmek, sömürmek için o mesajları yazdım. Evlenebilmemiz için para gerekiyordu ya. Ne yalan söyleyeyim, ‘Keşke tanımasaydım onu!’ bile dedim sonra. Ben partiler üstü bir insan olmak için, bu sözü haykırmak için o rozeti ceketime taktım. Ama o alçak adı kadın bir taşla iki kuş vurmaya kalktı. Ne dersin, o delilleri birileri okursa yanar mıyım?”

Zabit alaycı zekâsıyla Melike’ nin gönlünü yeniden almaya çalışıyordu. Sonunda evlendiler. Nietzsche ne aşka ne de dostluğa yetenekli olanın evliliğe kestirmeden kayıverdiğini söyler, belki de bu yüzden... On sene zarfında il başkanı kadın koltuğunu devretti, çünkü “haddi aşanlardan” olmuş, bir ortaokul delikanlısına abayı yakmıştı. O zaman partisi sandığa gömüldü K ilinde ve tabelalarını sökmek zorunda kaldılar.

Zabit mi? O hâlâ yazdığı mesajların delil olup olmayacağına kafa yoruyor. Der ki:

“Asla alta kalamam. Üstelik dul bir kadının önünde asla yenilgiyi hazmedemem. Yenilen o! Zavallı. Mesajlarımda yazdıklarımı sahici sanıyordu galiba. Gerçek onun yüreğine indirdi ve kara toprağı boyladı. ‘Alış Bebiş’ demişti bana. ‘Alışveriş’ dedim ona. Bu o kadar zor ki...”

YAĞMUR DİNMIŞTI

Umut Sağlam

Çok soğuk... Kalkacağım ama nasıl? Yorganın altından bir kurtulsam...

Üşengeçlik bu yaptığım. Belli ki soğuk bahane!

Bir iki üç!

Yorganı attım üzerimden. Fırladım, terliklerimi giydim. Koştum, ışığı açtım, masama oturdum, bilgisayarın ekranında boş bir sayfa tıkladım.

Sayfayı yorgun gözlerle izledim bir süre! Sonra ilk tümce gelir gibi oldu usuma, beni kandırıp geri gitti. Üşüdüm o an! Üşüyünce sinirlendim, kıpırdanma yarattı düşüncelerimde bu, tetiğe basmışım gibi yazmaya koyuldum.

İlk tümce o zaman geldi. Yer, zaman belirdi gözümün önünde. Karaburun’ da bir kış gecesi, o da yanımda. Bağırıyor.

“Niye söylemedin? Bu yaptığın düşüncesizlik!”

“Söylesem daha mı iyi olacaktı sanki?”

“Gizlemen nerelere götürdü bizi? Düşünmeliydin!”

O kış, yağmur durmadan yağıyordu. Karaburun’ un, o güzeller güzeli zeytinlikleri ıslandıkça yaşamı sevgiyle karşılıyordu. Yaşama bağlanmak gerekirdi. Bunun önemi vardı

artık. Hastalığı yenmek ya da onunla bile olsa bir yolunu yaratıp direnmek gerekirdi.

On sekizindeydi daha Sevinç!

“Çok genç o!”

“Ağlıyorsun işte! Bunun için sakladım senden! Kızı da üzeceksin...”

“Ne biliyorsun ki sen! Olacak şey değil, kızım o benim, kızım! Anlamalısın!”

Eski filmlere benzediğini düşündüm. Şu yazdığım son tümceler sonradan değişir belki. Devam edeyim, bitireyim şu yazacaklarımı, üşüyorum. Yorganın altına kaçıp sivişmeden...

“Nasıl anladın?”

“Neyi?”

“Hastalığımı!”

“Çaydanlığı alırken bacağı sobaya değişiyordu. O ise hiçbir şey yokmuş...”

Nasıl yazacağımı bilemiyorum ama devam yine de!

“Yanmamış mıydı?”

“Duyumsamamıştı. Kalktım, yanına koştum, çekip koltuğa oturdum.”

“Açıp baktığında...”

“Yanmıştı. Acıyıp acımadığımı sordum. Boş boş baktı.”

“Çocukken yıkadığımda nasıl gözden kaçırmış olabilirim bunu?”

“Belki daha sonra...”

“Koruyamadık onu desene!”

Yağmur iyice hızlanmıştı. O bağırıyordu artık. Sevinç’ i düşünüyör olmalıydı.

Yukarıda, odasında, uyuyordu genç kız. Annesi kadar olumsuz tepki vermiyordu o! Babasının konuşmalarını iyice dinlemişti. Kitaplardan, ansiklopedilerden, mitolojik öykülerden araştırmıştı babası. Tüm bunlar da endişelenmesini engelliyordu. “Etrafımda bana güven veren insanlar var” diye düşünüyordu hep!

“Doktorlar umutlu! Antibiyotik veriyorlar. Yanında başka bir ilaç daha... Erken davrandığımızı söylediler. Bu umut verici bir durum sanırım!”

“Erken ha! Erken ha! Nasıl benden gizledin, gizlediniz...”

“Bırak artık bunun önemi yok! Onun yanında da böyle...”

“Yapmam! Biliyorum!!!”

Yazarken bir anda durdum. Nasıl geliştirilmeli olaylar artık? Yağmur dinmeli mi acaba? Yok, yağmalı. Bundan iyi fon olamaz herhalde!

“Yarın deniz kıyısına inelim.”

“Bu yağmurda mı?”

“Yağmur yarın denecek. Meraklanma! Göreceksin, kızımızın hastalığı da yağmur da acı acı uğuldayan fırtına da denecek!”

“Umut etmek! Ne zor bir şey böyle zamanlarda!”

“Hep böyle söylersin. Neden zor olsun ki?”

“Zor işte, herkes sen değil, gamsızlığı beceremez!”

“Ben gamsız değilim. Sadece bilime, akla dayanıyor düşüncelerim. Duygularımı karıştırmıyorum.”

“Pekiyi, bilim kızımızı kurtaracak mı dersin? Hem de bu hastalıktan?”

“Geç oldu! Odama gidiyorum. Uyuyacağım.”

Kızın annesi yalnız kaldı. Kırmızı kadife bir koltuğa oturup yağmurun yağışını dinledi, karanlığa baktı, yağmur damlalarını göremedi. Ağlamaya yenik düşmüştü. O babasıya, kendisi de annesiyle, saklamak bencilceydi bu yaralayıcı hastalığı. Bilseydi, ah bir bilseydi tüm bu olanları, sıcak suyu döktüğünü, bulaşığı yıkarken dikkat etmesi gerektiğini söylemez miydi biricik kızına?

Ellerini öyle yanık içinde gördüğü zaman şaşkınlıktan donakalmıştı. Titremişti bir süre sonra, korkusu iyice çoğalmış, kıza kocaman açtığı gözlerle bakmıştı. Neydi bu böyle? Kız bir

'Ah' dememişti. Kollarının bazı yerleri, sonra ayakkabısının vurduğu...

Nasıl yaralardı bunlar? Neredeyse taa kemiğini delecek derecede, canı nasıl acımadı, aklı almıyordu...

Sabaha dek kafasında evirdi çevirdi bunları. Sonra, eski kocasının söylediklerini düşünmeye koyuldu. Ayrılmaları kimin yanıyordu? Bilgiçlik taşıyordu bu adam hep. Şimdi olduğu gibi. Sanki kendi bilmiyordu hasta bir kızın yanında nasıl davranılacağını ya da bilimsel, ussal düşünemiyordu adama göre, oysa biliyordu. Doktorlarla o da konuşmuştu. Dikkat edilecekti.

Giydiği ayakkabılara, suların sıcaklığına, yediğine içtiğine, her şey bin kez düşünülerek yapılacaktı.

"Uyumadın mı sen?"

Kuş sesleri duyuluyordu.

"Kızgın mısın?"

"Düşünüyorum."

"Kız uyanır şimdi, asma artık suratını!"

"Bazı konularda haklısın galiba! Beraber oturmalıyız artık. Hem, bu kasaba çok küçük, yeterince doktor..."

"Buradan gitmek istemiyor. Biliyorsun, çocukken de severdi zeytinliklerin altında dolaşıp, yazın koylarda yüzmeyi, eğleniyor burada. Onun benimle kalmasından..."

"Artık benimle gelmelisiniz."

"Ona sormalısın!"

Terlik seslerinden kızın geldiğini anlayıp sustular.

"Baba, anne, günaydın!"

Cıvıl cıvıl bir gençlik akıyor onun gözlerinden, davranışlarından! Hasta o mu yoksa annesi mi belli değil.

"Günaydın kızım."

"Gel de kahvaltını et bakalım."

"Bu sabah biraz gezmek istiyorum."

"Süt ılıktı ama yine de..."

"Biliyorum anne! Gidecek miyiz gezmeye?"

"Önce güç alacağız, onu depolayacağız, sonra da sahile ineriz."

"Sevinirim."

"Kızım, babana da söyledim, artık buradan sıkılmadın mı? Küçük bir kasaba ne de olsa, İzmir'e, Karşıyaka'daki evimize gitsek, orada da deniz var, vapura..."

"Gitmeyelim. Buranın yağmuru, denizi, ağaçları, kokusu, her şeyi bambaşka! Rahatça soluk alıyorum burada."

"Demiştin."

"Bilgiçlik yapma yine lütfen!"

"Anne, isteğim bu! Sen gideceksen..."

"Yoo, gitmeyeceğim, bu defa olmaz!"

Artık sona yaklaşıyorum. Üşümem geçiyor yazdıkça, taa o yıllara gidiyorum. Issız koylara!

Kalkıyorum. Pencereden bakıyorum. O sabah dinen yağmur şimdi, gecenin bir yarısında, soğuk soğuk yağıyor. Camı soluğumla buğulandırıyorum. Sonra da onu elimle siliyorum. Düşüncelerimde bir akıntı harekete geçiyor. Yeniden oturuyorum bilgisayarın başına.

Karaburun'da kalmakta ısrarcı olan kızım, kendisiyle beraber annesiyle beni sağaltıyor. Bazen dikkatsizliğimiz yüzünden ona zarar vereceğiz düşüncesiyle aklımızı kaçıracağımızı düşünüyoruz. O ise bunu özenle tek başına yapıyor, bizi alıştıırıyordu durumuna.

Yüzünde de bir iki yara belirdi bir gün; çorbasını içerken... Ağzına götürmüş, çorbayı içmesine içmişti ama olan da olmuştu: kocaman bir yanık!

Doktora gittik hemen. İlacın dozunu ayarladı, özel bir merhem verdi. Bir iki hafta sonra yüzündeki yara azalmaya başladı ama yine de iz bırakacaktı. Kız, bunca olan bitene telaşsız yaklaşabiliyor, üzülse de çok belli etmemeye çabalıyordu. Bunda, kendine güvenmesinin büyük bir etkisi vardı, yaşamı sevmesinin de doğal olarak... Mutluluk oyunu, belki de Pollyanna'cılık oynuyordu, ona çocukken babası okumuştur bu öyküyü...

Yıllarca her gün balık tutmaya, sıcak havalarda piknik yapmaya gidildi. Eğlence, gülmek ona iyi geliyordu.

Düşmesi tehlikeliydi. Yanında koruyucu gibi koştüğümü anladığı zamanlar "Kendimi çok önemli biri gibi sanıyorum böyle yaptığımızda" diyordu. Sıkılıyordu da bu durumdan. Biz de ona, "Sen bizim için önemlisin, hem de çok" diyorduk.

Belli bir süre böyle devam ettik. Annesinin, eski eşimin yeni davranışlarını, güler yüzülüğünü ayırmadım. Gülerken, neşe saçıyordu. İçimde bir filiz çiçek açtı bunun üzerine, belki de bir umut, yeniden denemek için.

Her şey iyiye gidiyor sanıyorduk biz bunlar olurken. Yanılmışız. Kızımızın durumu kötüleşmişti. Doktorun bizden saklamasını sağlamıştı kızım nedense?

Bir sabah kalkmak istemedi. Yorgun görünüyordu.

"Ne oldu kızım?"

"Hiç! Yatmak istiyorum sadece!"

Gözlerini kısarak konuşuyordu. Hastalığının son belirtilerinden biri mi diye düşündüm. Ürperdim.

Odadan çıktım, doktoru çağırdım. Yarım saat sonra geldi.

Hastanın yanına girdi. İki saat kadar çıkmayınca bu kez annesi ile birlikte suratımızı asıp oturduk. Sonunda çıktı doktor.

"Ne olmuş? Kötü mü?"

"Yapılacak bir şey..."

Doktor ikimizi yanıtlamak için gözlerimize baktı. Bir süre suskun kaldıktan sonra devam etti.

"Hastalık yayılıyor. İyiye gidiyordu aslında ama!"

"Eee?"

"Kötü! Can sıkıcı bir durum... Gözünde sorun var. Bulanık görüyor. Belli bir süre sonra bu hastalığın verdiği doğal bir şey bu... Göremeyecek!"

"O kadar mı?"

"İzmir'e, belki de İstanbul'a büyük bir hastaneye, cüzamla mücadele eden özel bir..."

"Sizin elinizden..."

"Bir şey gelmez artık!"

Karar zordu işte bu kez. Kalakaldık. Doktor gidince uzun zaman düşündük.

Sonunda kararımız Karaburun'da kalmak oldu.

Eski karımla kızım ölmeden iki ay önce yeniden evlendik.

Üç yıl böyle geçti. Sonra yaralarıyla birlikte bizi bıraktı, gitti.

Yazıyla dolu sayfayı kapadım. Bilgisayarı da! Kalkıp gözlerimde oluşan yaşlarla yatağıma yatıp yorganı üzerime örttüm. Yağmur dinmişti.

02.02.2010

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Zemin Kat, Osmangazi-BURSA).	E- Posta	: akatalpa@hotmail.com
Danışman	: Nahit Kayabaşı, Gültekin Emre, Serdar Ünver.	Katkı Payı (Akatalpa için)	: 25 TL
Koordinatör	: Yalçın Oğuz (Bursa Edebiyat Kültür [BEK] Derneği Adına).	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Mat. Hocalizâde Cad. Setbaşı – Bursa
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

